

fælde, hvor det kan være hensigtsmæssigt, ønskeligt og nyttigt, at saadant ikke finder Sted, og det Punkt, paa hvilket man fra Landstingets Side, da denne Sag var til første Behandling, fortrinsvis rettede sine Angreb — det var det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), der udtalte sig mod dette Punkt —, var dette, at naar man her vilde give Enker den samme Ret som Enkemænd, vilde det være umuligt for Manden at forhindre, at Enken kom til at sidde i uskiftet Bo ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor han ifølge sit Kendskab til Hustruen og Børnene maatte erkende, at det i Sandhed vilde være en Ulykke for Familien, om saadant skete. Det, der er vedtaget i Folketinget, sagde den ærede Landstingsmand, medfører, at man ikke en Gang kan modsætte sig dette, at Enken kommer til at sidde i uskiftet Bo, at Manden ikke en Gang testamentarisk kan bestemme, at det ikke sker, og det forekom ham at gaa over al Grænse og Rimelighed. En anden Betragtning, som det samme ærede Medlem gjorde gældende, var den, at denne Bestemmelse, saaledes som vi havde formet den i Folketinget, skulde stride mod Skiftelovens § 1, hvorefter det skal være en Arvelader tilladt at anordne offentligt Skifte. Thi, sagde det ærede Medlem, naar han maa anordne offentligt Skifte, maa han ogsaa kunne forlange overhovedet, at Skiftebehandling finder Sted. Overfor dette gjorde den højst ærede Minister med Føje gældende, at Skifteloven slet ikke sigter til andet end Spørgsmaalet, om der skal skiftes privat eller offentligt, naar Skifte dog skal finde Sted. Dette Punkt vil jeg ladeligge, det forekommer mig, det har mindre Betydning.

Men naar der nu fra det andet Tings Side er gjort saa store Betæneligheder gældende overfor dette at give Enken Ret til at hense i uskiftet Bo, uden at hendes Mand kan forhindre det ved Testamente, forekommer det mig ogsaa, at der er meget, der taler for at give Manden en saadan Ret, at han kan bestemme, at der skal finde Skifte Sted. Vort Ændringsforslag gaar nu ud paa som Hovedregel at opstille dette, at en Enkes Ret til efter Ægtefællens Død at hense i uskiftet Bo med deres fælles myndige eller umyndige Børn

er den samme som Enkemands. Altsaa, hun kan blive hensiddende i uskiftet Bo med fælles Børn, men ikke med Særkuld-børn, indtil hun gifter sig, hvad enten Børnene ere myndige eller umyndige. Men der føjes saa til — og det er altsaa en Imødekomen af den Kritik, som det ærede 2det Medlem for 2den Kreds fremsatte i Landstinget —: „Dog kan Manden ved testamentarisk Bestemmelse fastsætte, at Hustruen skal være pligtig til at skifte med de myndige fælles Børn“. Altsaa, der tillægges ikke de myndige fælles Børn, saaledes som det er efter den bestaaende Ret, nogen Ret til at forlange Skifte. I den Henseende holde vi fast paa det Synspunkt, at hun bør lige saavel som Manden have Ret til at sidde i uskiftet Bo med myndige Børn. Men derimod sige vi: Manden skal kunne gøre en Undtagelse derfra ved Testamente, og hvis han har gjort det med Hensyn til de myndige Børn, skal hendes Adgang til at sidde i uskiftet Bo med de umyndige Børn bestemmes efter de gældende Regler. Det vil sige, saa faar hun ikke Lov til at sidde i uskiftet Bo med de umyndige Fællesbørn, medmindre hun faar en udtrykkelig Tilladelse dertil af Skifteretten.

Vi kunde maaske være blevne staaende derved. Man kunde maaske sige, at blot ved at gøre denne Indrømmelse havde vi paa det væsentligste Punkt imødekomet den Kritik, der er rettet mod den paagældende Bestemmelse i det høje Landsting. Men det forekom os, at naar man vilde gøre den Betragtning gældende, at der gives Tilfælde, hvor det ikke er ønskeligt, at Enken bliver siddende i uskiftet Bo, kunde det være rigtigt, at man ogsaa gav Skifteretten et Skøn over, om dette er Tilfældet. Nu er Forholdet altsaa det, at naar en Mand dør og efterlader en Enke og umyndige Børn, kan Skifteretten bestemme, at Enken skal sidde i uskiftet Bo, og det vil Skifteretten i Regelen bestemme. Det er det hyppigst forekommende Tilfælde. Nu foreslaa vi, at man vender Regelen om og siger, at Regelen skal være, at selve Loven giver hende Ret til at sidde i uskiftet Bo, men Skifteretten kan bestemme, at hun skal skifte med Fællesbørnene eller dem af dem, der ere myndige, naar der